treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 418 Barcelona, 8 de juliol de 1975 Preu: 10 pessetes

El discurs d'Arias i l'alternativa

EDITORIAL

La premsa i l'opinió pública en general han coincidit a apreciar el discurs pronunciat per Arias Navarro davant les Corts, el darrer 24 de juny, com la negació del que va fer davant del mateix auditori el 12 de febrer de 1974.

En efecte, l'accent que l'Arias va posar llavors en les seves prometences "oberturistes" (estatut d'associació política, desenvolupament de la Llei Sindical, etc.), l'ha posat ara en les crides a l'ordre, en la justificació de la repressió i en les amenaces a les forces de l'oposició.

Això no és gens sorprenent.Comentant, al seu dia, el discurs del 12 de febrer vàrem escriure que tot i suposant que Arias es proposés honestament dur a terme l'obertura promesa, no li seria possible fer-ho. El règim feixista espanyol no pot convertir-se en democràcia a partir de la seva evolució interna. Les lleis i institucions de l'estat franquista, compresa la Llei de Successió, estan fetes per durar, per perpetuar-se. I els personatges que exerceixen el poder als distints nivells consideren els seus llocs com a botí de guerra o propietat particular i estan disposats a defensar-los amb les urpes.

El que ha passat després del 12 de febrer de 1974 confirma plenament els nostres pronòstics. Els ultres enquistats en l'aparell de l'Estat, encapçalats o emparats per en Franco, varen neutralitzar sense grans treballs els tímids intents oberturistes de l'Arias i no varen tardar a passar al contraatac. La destitució de Pio Cabanillas, l'adopció d'un estatut associacionista distint al que havia preparat l'Arias, la implantació de l'estat d'excepció a Biscaia i Guipúscoa, el retorn d'en Solís al Govern i l'últim discurs de l'Arias són fruits evidents de l'esmentat contraatac.

Allò més clar en el discurs d'Arias és precisament que ha estat fet per satisfer els ultres que, esverats per la pressió que exerceix la societat a favor d'un canvi democràtic, exigeixen del Govern una involució política que deturi el perill. Aquesta finalitat principal del discurs explica que Arias no abordés temes tan fonamentals per al país com l'empitjorament de la situació econòmica (descens del ritme de creixement de la producció, augment de la desocupació i de la inflació, augment del dèficit del comerç exterior, caiguda de la borsa, etc.), els gravíssims conflictes que hi ha a l'ensenyament i a la sanitat, el resultat de les eleccions sindicals,les relacions Església-Estat, els incidents sagnants del Sàhara i de Melilla, la renovació de l'acord militar amb els Estats Units, el progressiu aïllament exterior d'Espanya i altres.

El 24 de juny l'Arias es va dirigir preferentment al "bunker", tot presentant-se davant d'aquest com el cap del govern de la continuació, com el garant de les "essències" del Règim del 18 de juliol i de la Monarquia del Movimiento, com el paladí de la lluita sense quarter contra el comunisme, el separatisme i la subversió. El president del

(passa a la pàgina 2)

VAGA ALS HOSPITALS

Per la readmissió de tots els sanitaris!

Un col.lapse hospitalari quasi general fa pesar greus amenaces sobre la situació sanitària de Barcelona, el Barcelonès i bona part de la "província". La Residència de Bellvitge es troba pràcticament paralitzada, tant pels primers acomiadaments de MIR com pels posteriors de metges de plantilla i infermeres (fins a un total aproximat de 500!) i per l'actitud brutal de la força pública d'obstaculitzar-ne l'entrada. La Residència de la Vall d'Hebron treballa a molt escàs rendiment degut als acomia

(passa a la pàgina 2)

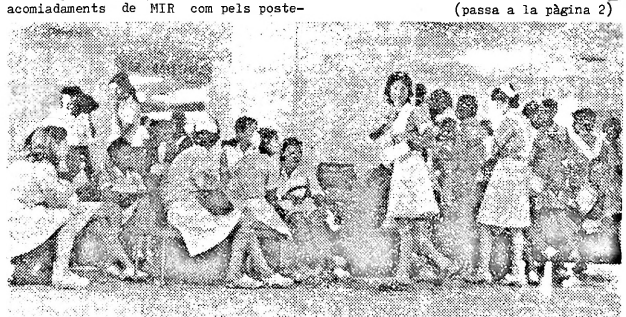

Assemblea d'infermeres a Bellvitge

EDITORIAL (continuació)

Govern es va mostrar intractable amb els vacil.lants i va fustigar els qui, des de dins del sistema, preconitzen reformes constituents. Per a l'Arias la tasca de la societat consisteix purament i simplement a continuar. El seu discurs va deixar rotundament assentat que ni ara ni després de complir-se les "previsions successòries" no hi haurà reforma o modificació essencial del caràcter feixista del Règim, la qual cosa aporta una clarificació útil per als qui confiaven encara que l'entronització de Juan Carlos obrís les portes de la democràcia als pobles d'Espanya.

Després d'aquest discurs és indiscutible que Juan Carlos representa la base principal del continuisme i que la línia divisòria entre veritables i falsos defensors de la democràcia a Espanya passa avui, primordialment, per la posició que s'assumeix davant la "successió".

El propi pare de Juan Carlos, Don Juan de Borbón, ha dit recentment que la "successió", per haver estat concebuda per assegurar la continuïtat, no serveix per a donar cap al canvi democràtic que el poble espanyol està demanant per tots els mitjans al seu abast.

Els "evolucionistes" de tots els colors es troben, per tant, davant del dilema de tancar-se en el "bunker" amb Arias i Juan Carlos, per tal de defensar fins al final la continuïtat del Règim, o incorporar-se als rengs dels qui lluitem per imposar una ruptura democràtica.

Arias ha proclamat,involuntàriament, que no hi ha cap més alternativa a la dictadura que el programa de ruptura preconitzat per la Junta Democràtica d'Espanya, coincident en les coses essencials amb els objectius de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i de l'Assemblea de Catalunya.

Però aquesta alternativa potencial només esdevindrà una alternativa real a curt termini si és assumida per la totalitat de les forces d'oposició d'esquerra i de dreta del conjunt de l'Estat espanyol, i si s'estén i envigoreix a tot arreu la lluita de masses fins a la seva culminació en una acció general que dugui al poder un govern provisional encarregat d'establir les llibertats i de presidir el període constituent.

En aquesta perspectiva, l'oposició catalana ha de reforçar la unitat assolida en la CCFPC i en l'Assemblea de Catalunya i participar més activament en la recerca de l'acord general que propugna la Junta Democràtica d'Espanya. I, sobretot, ha de desenvolupar amb tota la decisió les lluites de les distintes capes de la població cap a una gran acció democràtica nacional de Catalunya que apropi i faciliti la ruptura.

De la decisió i de l'encert de l'oposició catalana en el compliment d'aquestes tasques, dependrà en gran mesura que el canvi es produeixi properament i que trobin satisfacció les justes aspiracions democràtiques i nacionals del nostre poble.

VAGA ALS HOSPITALS (continuació)

daments i a la vaga, que continua. Sant Pau està en vaga total al moment d'escriure aquestes ratlles, i el Clínic en vaga parcial i amb greus obstacles de la policia per al normal funcionament de les restants activitats. La Creu Roja està tancada per la direcció. La vaga afecta d'altres centres també.

Han començat a sentir-se els primers efectes dramàtics de la situació:a Bellvitge falta sang, i a tots els centres les urgències van sobrecarregades.

Qui és el culpable d'aquesta situació? Metges, infermeres, malalts i familiars, associacions de veïns i col.legis professionals coincideixen a assenyalar com a responsable l'Institut Nacional de Previsió. Per la seva intransigència, efectivament, l'INP ha trencat les vies de la negociació i ha respost a les reclamacions dels metges amb una repressió no sols brutal,sinó irresponsable. Acomiadant més de 1.600 interns i residents de tot Espanya -és a dir,més de la meitat dels MIR-, no sols ha donat una sortida injusta al conflicte, sinó que ha situat els serveis hospitalaris del país en dificultats enormes per a la seva normalització.Si habitualment el dèficit de personal és ja causa d'insuficiències als hospitals, què passarà ara?

L'actual vaga dels MIR ha assolit nivells molt més alts d'organització, de combativitat i d'irradiació que en ocasions anteriors.Gràcies al suport de la Secció de Metges d'Hospital del Col.legi de Metges de Barcelona, els locals del Col.legi s'han obert a les assembleies, les quals s'han vingut celebrant cada nit i han reunit cada vegada centenars de persones, fins a 500 i més.D'altra banda, la lluita dels MIR s'ha envoltat de seguida de la solidaritat d'altres categories mèdiques, com els adjunts i, en alguns casos, caps de servei, i del restant personal sanitari, tant als hospitals de la Seguretat Social com als altres. Fora de Catalunya ha rebut la solidaritat de certes juntes de Col.legis de Metges; la de Barcelona, en canvi, s'ha inhibit totalment. També hi ha hagut malalts i familiars seus que s'han solidaritzat amb els MIR a través d'assemblees, cartes i tancades. Col.legis professionals, associacions de veïns i altres entitats, i la premsa en general, han expressat igualment el seu suport.

Tot i que les vagues de metges són armes molt delicades, que tenen perills i corren el risc d'enfrontar els vaguistes amb la població,aquest enfrontament no s'ha produït. Per què? Perquè la població està ja molt sensibilitzada respecte a la situació catastròfica de la sanitat. La població sap que les condicions laborals i assistencials del treball mèdic formen part del conjunt, i sap que el culpable és el règim franquista. I coneix, finalment, la incapacitat del règim per a resoldre els problemes a través de vies civilitzades i la seva propensió sistemàtica a la repressió. Val a dir que la reacció popular davant d'aquesta vaga ha manifestat la politització enorme que anima avui tot el nostre poble.

La vaga mateixa, d'altra banda, ha tingut una component política claríssima en posar-se en primer terme la reivindicació de reconeixement de la Comissió Nacional de MIR com a organisme negociador (com a rèplica a la marginació de què aquesta Comissió ha estat objecte per part de l'INP i el Consell General durant l'elaboració del contracte, violant els acords de l'octubre passat). En això l'INP -i el govern,que ha estat en tot moment darrera de l'INP- ha mostrat el seu caràcter feixista irreductible, volent salvar el "principi d'autoritat" i no acceptant de reconèixer cap "organització paral.lela". I és en això, també, on els MIR han mostrat la profunda dimensió política de la seva lluita: l'exigència de mecanismes representatius de negociació, l'exigència de democràcia.

La situació és greu, gravíssima. Urgeix que de tot arreu s'alci una decidida solidaritat amb tots els acomiadats de la sanitat, metges i infermeres, i que es restableixi la normalitat assistencial. Urgeix que aquesta batalla esdevingui una batalla de tot el poble. Cal multiplicar, doncs, les preses de posició contra l'INP i a favor dels sanitaris. Això es pot lligar, i s'ha de lligar,a les reivindicacions sanitàries pròpies de cada barri i localitat, i a la denúncia de l'estat general de la Sanitat al país.

Aquest conflicte palesa que el franquisme és avui la causa principal de desordre, que cal abatre'l per tal d'obrir vies de democràcia, per tal de restablir el clima de convivència que el país reclama i emprendre les solucions dels grans problemes pendents,entre els quals la reforma sanitària ocupa un lloc destacat.

Últimes notícies

Mentre a Barcelona la situació continua essent crítica i el personal de l'Institut Mental segueix tancat en signe de solidaritat,s'ha fet pública una nota de la Comissió Nacional de MIR que critica la "intransigència i indiferència" de l'INP i afirma que "només el suport explícit d'associacions de veïns, col.legis professionals, enllaços sindicals i altres organismes representatius podrà fer retrocedir l'actitud d'intransigència de l'INP".

70 enllaços de SEAT i 65 empleats de l'INP han signat sengles documents de solidaritat amb els MIR;els treballadors de MOTOR IBERICA han fet 2 minuts de silenci; a l'assemblea de la Construcció celebrada el dia 4 a la CNS de Barcelona -on es decidí de tornar l'endemà a la feina- es va manifestar la solidaritat dels treballadors del ram;7 entitats de Cornellà i algunes de Badalona i Sabadell han escrit cartes a l'INP criticant la seva actuació. Això coincideix a Cornellà amb la publicació d'una alternativa democràtica que recull les principals reivindicacions sanitàries de la població.

La mobilització espectacular de la construcció

La vaga de la Construcció dels dies 2,3 i 4 de juliol ha constituït un èxit rotund. Les informacions recollides permeten d'avaluar el nombre de participants entorn dels 40.000.

A Barcelona han parat les grans obres, com les del polígon Canyelles, Barcinova, Francabarna II, l'autopista de Sabadell, Immobiliària Roma, cinturó de Ronda, les Corts (zona "Corte Inglés" i Av. de Madrid), carretera de la Bordeta, etc. Però també han parat petites obres de pocs treballadors.

La vaga s'ha produït també a Hospitalet, Mataró, Vilassar, Cerdanyola-Ripollet, Montcada, Sabadell, Terrassa, Vallirana, Cornellà, Esplugues, St. Joan Despí, etc.

Un fet nou en aquesta vaga és la incorporació a la lluita de bòbiles i altres fàbriques del ram.

La vaga ha tingut com a finalitat incidir en les negociacions del conveni provincial del ram ara en discussió. Havia estat convocada per a donar suport a la Plataforma dels 19 punts avalada per més de 10.000 signatures i a la Comissió Deliberadora elegida en assemblees a les obres i a la CNS i reforçada per 5.000 signatures. Aquesta Comissió s'havia format per a la defensa de la Plataforma, i s'ha constituït en representació autèntica dels treballadors enfront de la "comissió fantasma" de la CNS, que no representa res ni ningú.

La vaga no ha sorgit, doncs, del no res. Arrenca de les accions del 16 d'abril i, sobretot, del procés llarg i continu de mobilització entorn dels 19 punts, a través d'assemblees a les obres i als locals sindicals. La vaga mateixa fou convocada en una reunió a la CNS de Barcelona en presència del president de l'UTT provincial, Tijeras. El procés de mobilització ha influït favorablement, a més, en les eleccions sindicals.

La importància de la vaga ve destacada pel considerable atur forçós que pateixen els treballadors d'aquest ram. Segons xifres oficials, la "província" de Barcelona, amb 10.838 parats, és la més afectada de l'estat espanyol. El fet que dotzenes de milers d'obrers vagin a la vaga malgrat l'espectre de l'atur forçós és un bon símptoma de la disposició de la classe obrera al combat, de la seva sensibilitat política, de la seva determinació de no deixar que li facin pagar novament les conseqüències d'una política econòmica desastrosa per als treballadors i per a tot el país.

La unitat i la combativitat obreres mostrades per la vaga són ara una força que pesarà -i que cal fer pesar- sobre les deliberacions. Es una base per a aconseguir importants avenços reivindicatius, que prepara les condicions dels combats polítics als quals la classe obrera està cridada a jugar un paper d'avantguarda i que en aquests moments apunten cap a un objectiu: l'ACCIÓ DEMOCRÀTICA NACIONAL.

CONTRA L'ESTAT D'EXCEPCIÓ

Un conjunt de persones de clara significació cívica i política han adreçat a l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Josep Pont i Gol, una carta on després d'afirmar-se "profundament interessats en aconseguir un canvi democràtic", declaren resoludament l'opinió "que l'estat d'excepció vigent a Biscaia i Guipúscoa havia d'ésser derogat immediatament".

Entre els signants figuren: Félix Martí, Salvador Espriu, J. Andreu i Abelló, Anton Cañellas, Jordi Pujol, Joan Cornudella, Joan Colomines, Josep Pallach, M. Coll i Alentorn, Pere Ardiaca, Joan Reventós, Josep Mª Castellet, C. Feliu de Travy, R. Trias Fargas, Raimon Pelejero, J. V. Foix, J. Solé Barberà, J. Ainaud de Lasarte, M. de Pedrolo, J. Solé Tura, Alexandre Cirici, Maur M. Boix, Jordi Llimona, Miquel Porter.

Dret d'expressió, sense exclusions

El dia 17 de juny s'havia d'iniciar a Mataró un cicle de conferències sota el lema "Perspectives a l'Europa d'avui", amb la participació de diverses personalitats polítiques catalanes, entre elles en Josep Solé Barberà. El governador va prohibir que aquest parlés. Immediatament un dels altres conferenciants, l'advocat Miquel Roca Junyent, va fer pública la seva renúncia a participar al cicle com a expressió de solidaritat amb Solé Barberà. Les set entitats mataronines que organitzaven els actes els van suspendre per considerar la prohibició parcial com una limitació de la llibertat fonamental d'expressió.

Alguns dies després es tornava a impedir a en Solé Barberà que parlés en públic. Aquest cop a Terrassa. Ho havia de fer conjuntament amb el director de Justícia i Pau, Joaquim Pibernat, tractant del tema dels drets humans i de la pena de mort. Com a protesta per aquesta arbitrarietat, Joaquim Pibernat va renunciar també i també ho féu públicament. Va dir que "un dels drets humans és el d'expressió sense exclusions".

Heus aquí dues actituds plenes de dignitat i de sentit polític que saludem pel caràcter unitari i de respecte a opinions diferents de les pròpies que tenen. Tanmateix, sense treure ni un bri del mèrit d'aquestes renúncies, som del parer que cal anar contra el fet que es faci callar algú no pas callant tots, perquè això va en benefici dels franquistes, sinó buscant la forma d'imposar en la pràctica el dret de l'oposició a expressar-se davant del poble, sense excepcions. Som conscients que això no és fàcil, però també que és necessari, que és la resposta que cal donar a l'arma dictatorial de les prohibicions.

Després de les eleccions d'enllaços

PRÀCTICA SINDICAL DE MASSES

Així qualificàvem al número anterior el que havia estat el balanç de la preparació de les eleccions, la campanya electoral. I de la mateixa manera podem ja caracteritzar allò que està essent la pràctica dels treballadors després de les eleccions a les empreses.

Com a confirmació indirecta de la nostra anàlisi anterior que interpretava els resultats de la victòria obrera, apareixen tímidament,i amb gran retard, les especulacions "oficioses" recollides per la premsa sobre els percentatges aconseguits a les fàbriques per "l'oposició".Se sap que ha estat la pròpia "inspiració" del ministre de Relacions Sindicals, Fernández Sordo, que encara no s'ha atrevit a fer cap anàlisi pública de les eleccions i dels seus resultats, el que ha conduït la CNS a especular sobre els resultats electorals. Mentre que els diaris recollien al dia, de vegades quasi al minut, els resultats des de les fàbriques, des de les múltiples vies que els treballadors troben per fer sortir a la llum pública la seva veu i les seves opinions, els organismes oficials, incapaços de comprendre tot el que això representa, apliquen la política de l'estruç i sembla que es volen creure els seus propis càlculs estranys, que parlen de percentatges del 3 al 16. Cometen, però, l'error de voler precisar que es refereixen a empreses com Seat, Olivetti, Siemens, on els resultats són prou clars, coneguts, divulgats.

El que ara ens interessa, sobretot, és subratllar que allò que ha estat una PREPARACIÓ de masses de les eleccions, està menant a una UTILITZACIÓ de masses dels seus resultats, de la seva victòria.

Plantejant els problemes pendents, suscitant-ne molts de no resolts, acumulats en molts casos durant anys sense pública representativitat obrera, començant a portar a la pràctica els programes electorals (tant els formulats explícitament com els que estaven implícits en l'elecció dels treballadors més honestos i combatius), s'està produint una amplíssima mobilització. Una mobilització que adopta formes que subratllen encara més les característiques de la victòria a les eleccions.

Haver fet un salt qualitatiu així en la construcció, ja ara, del sindicat de classe, un salt del qual afirmàvem al número anterior que encara és difícil de comprendre'n tot l'abast,es tradueix en el fet que aquesta mobilització es manifesta essencialment en el plantejament públic d'infinitat de problemes concrets a través dels representants obrers. Un plantejament clar, precís, formulat davant les empreses pel moviment obrer AMB GRAN CAPACITAT DE NEGOCIACIÓ.

Un plantejament essencialment reivindicatiu immediat, d'una gran varietat de qüestions concretes, que no es tradueix necessàriament en "lluites" allades, d'explosió de descontentament, sinó en una actitud molt més col.lectiva, responsable, madura, aparentment "més tranquil.la", amb gran capacitat de negociació a través de'ls elements reals del que ja és avui el sindicat de classe. Una mobilització, per tant, de resultats i perspectives d'un elevat nivell de presència obrera a les fàbriques i al carrer, en la marxa de tota la societat.

Això és important i amb moltes possibilitats d'imposar grans conquestes immediates, la satisfacció de les reivindicacions plantejades, objectiu essencial (no ho hem d'oblidar mai!) de tota política de reivindicacions obreres autènticament revolucionària. Però alhora és la millor garantia de la continuada presència de la classe obrera a la gran batalla del nostre poble pel canvi polític, per la ruptura democràtica, perquè tot això representa l'expressió i la consolidació d'una consciència col.lectiva molt més clara per part dels treballadors de les seves necessitats com a classe i de la seva força per a assolir-les. Es per això que hem de recordar novament com el triomf en aquestes eleccions sindicals està representant una gran aportació a la preparació en concret de la VAGA NACIONAL, de l'ACCIÓ DEMOCRÀTICA que ha de significar la liquidació de la dictadura, la conquesta de la llibertat.

Aquesta explosió reivindicativa, que ara pren formes de plantejament massiu i obert dels problemes pendents, apunta cap a importants accions en les setmanes i mesos propers, sobretot en la mesura en què els evidents elements de reivindicació col.lectiva de la classe obrera no puguin trobar satisfacció en un règim feixista gastat i a la defensiva, incapaç d'oferir solucions concretes a cap dels grans problemes plantejats.

Tota aquesta situació, ja en marxa, tindrà indubtablement la seva traducció en la preparació i realització de les eleccions a les UTT. D'una banda perquè representa, de fet, una ja amplíssima discussió d'allò que, en la síntesi dels seus elements coincidents, seran els programes reivindicatius d'agrupació, ram o localitat. D'una altra perquè, juntament amb el plantejament reivindicatiu, s'està iniciant la discussió de com, des de cada fàbrica, ram, localitat, volen els treballadors que sigui l'UTT corresponent, de quina proporció ha de tenir en la representació, de quins mecanismes d'elecció cal plantejar. Es a dir, mentre que la CNS elabora en secret, altre cop conspirativament, el pla de les UTT per robar alguns llocs als treballadors, la classe obrera avança, altre cop a nivell global, en la pràctica democràtica i pública, en la construcció del sindicat de classe, "obrer, unitari i democràtic".

Onze commutats de la pena de mort en demanen l'abolició

Ha estat enviat al president del Govern el següent telegrama, que traduïm del castellà:

"Narcís Julián Sanz, Joan Antoni Cuadrado Diago, Jordi Conill Vall, Antoni Campos Crespo,Manuel Moreno Mauricio, Ambrosi Ortega Alonso, Josep Solé Barberà, Julià Hermoso, Antoni Roset Oroz, Antoni Conca, Narcís González Rafael. Commutats en el seu dia de la pena de mort, ja alliberats i incorporats a la vida ciutadana, commoguts per les nombroses petitions fiscals de la pena màxima, recorren a aquesta Presidència per sol.licitar:

"Que siguin retirades les penes capitals sol.licitades fins en aquest moment o pendents d'execució i l'abolició de la pena de mort de les jurisdiccions vigents".

Importants progressos en les eleccions de les Germandats

Els primers resultats de les eleccions sindicals a les Germandats de Llauradors i Ramaders, que no es poden comparar amb les victòries espectaculars aconseguides als centres obrers, mostren, però, notables progressos en relació amb les eleccions precedents i les candidatures unitàries i democràtiques han aconseguit a determinats llocs un triomf complet. S'ha palesat una àmplia renovació i l'entrada de nombrosos joves del camp, desitjosos d'aportar una nova saba al moviment camperol.

Els progressos assolits s'han obtingut malgrat les fortes pressions i amenaces dels jerarques feixistes que, als pobles, actuen amb completa impunitat i poden desplegar el dispositiu de coerció feixista. Això realça la importància i el significat polític dels guanys aconseguits.Hom ha escombrat jerarques, autèntics dèspotes, sostinguts per la força bruta. El combat prossegueix cap al guany de noves posicions als graons superiors. Per a això,els elegits s'han de concertar sense pèrdua de temps.

Les eleccions s'han desenvolupat sota el lema d'acabar amb la discriminació del camp, comparat amb la indústria i els serveis, i conquerir la paritat social i de rendes amb aquests sectors; de la defensa de les reivindicacions dels homes del camp i d'arrencar les Germandats de les mans del verticalisme per posar-les al servei de la gent de la terra.

Els homes més prestigiosos del camp varen prendre la iniciativa de preparar la campanya electoral, d'emprendre un ampli treball de masses, de celebrar reunions i assemblees per tal d'elaborar programes i candidatures que, un cop discutits i aprovats, i en alguns casos sotmesos abans al consentiment del poble, varen ser presentats oficialment. El programa i les candidatures s'han difós profusament i a Amposta, al Baix Ebre, es varen col.locar grans cartells amb la llista dels candidats.

Passades les eleccions primàries, és indispensable que els nous elegits es possessionin dels seus càrrecs, assumeixin la plenitud dels seus drets i deures, s'instal.lin als locals de les Germandats, disposin de les sales de reunió i prenguin amb les seves mans els instruments de reivindicació, de negociació i l'aparell administratiu. Amb això s'obren noves vies per a una autèntica participació dels homes del camp en la resolució dels seus propis problemes. Això exigeix, recíprocament, que els treballadors de la terra sostinguin les actuacions dels nous dirigents amb vistes a consolidar les seves posicions i fer fracassar les maquinacions de la jerarquia feixista.

Els nous càrrecs han d'aplicar el programa electoral presentat a les eleccions. En aquest terreny guanya una especial significació el fet de nuar contactes i articular una coordinació a nivell local, zonal, fins comprendre tot Catalunya i tot Espanya. Es possible començar per problemes sectorials comuns, com és ara el del lliurament vínic, l'oli, l'avicultura, el bestiar porcí, la llet, l'arròs i altres cereals, la fruita, etc., per passar a problemes més generals com la seguretat social agrària, la fiscalitat, etc.,etc.

L'activitat no s'ha de limitar, però, a les Germandats. A Catalunya, la immensa majoria dels pagesos estan organitzats en cooperatives i és allí on es plantegen gairebé totes les reivindicacions. S'imposa, per tant, que els contactes dels homes del camp i la coordinació comprenguin les Germandats i les Cooperatives i els seus homes. Això obre immenses possibilitats reivindicatives i d'organització, orientades cap a un ampli i potent moviment camperol que no es deixi manifassejar pels jerarques feixistes, que molt sovint fan veure que defensen els interessos dels pagesos amb la finalitat de menar les accions a un carrerò sense sortida.

Tanmateix, fóra il.lusori pensar que els problemes del camp es poden resoldre sense les reformes fonamentals que transformin democràticament la societat. Es per això que, juntament amb el combat per aconseguir les reivindicacions pageses, cal establir les vinculacions adients amb els moviments populars i la participació als organismes unitaris, com l'Assemblea de Catalunya, i preparar-se per prendre part activa en l'acció democràtica i nacional per les llibertats democràtiques.

Declaració de les Comissions Obreres

CAP A LA VAGA GENERAL I L'ACCIÓ DEMOCRÀTICA

"Els nous enllaços es troben en una situació decisiva en ordre a l'avenç cap a la destrucció de la combinació verticalista, des de dins i des de fora de l'Organització Sindical ", assenyala un comunicat del Secretariat de la Coordinadora General d'Espanya de les Comissions Obreres, en referir-se a les recents eleccions sindicals, les quals considera que han representat "un triomf aplanador de les candidatures obreres... d'orientació decidida i rotunda a favor d'un sindicat únic de classe, democràtic i independent." I afegeix: "Les Comissions Obreres han tingut una participació activa i decisiva en les eleccions i la seva orientació ha estat recollida, aplicada i desenvolupada pels sectors fonamentals de la classe obrera."

Més endavant, la declaració de les CC.OO. recull les experiències de les jornades de lluita del 4 i 11 de juny a Madrid i Euskadi, respectivament. Pel que fa a la primera assenyala que "ha significat l'acció més important feta a Madrid durant tota la dictadura franquista... i ha reflectit el pes determinant de la classe obrera en el procés de ruptura amb el règim." En relació amb Euskadi, després de saludar l'extraordinària acció del dia 11 contra l'estat d'excepció i de cridar a la solidaritat amb els treballadors i el poble bascs, la declaració diu: "Les Comissions Obreres cridem a la mobilització més àmplia i combativa en defensa de la vida d'Otegui i Garmendia, els dos militants antifranquistes bascs, per als quals el fiscal militar demana la pena de mort."

La declaració analitza la situació política actual i assenyala el "moment particularment difícil del règim". En aquest sentit fa notar que les accions de Madrid i Euskadi (precedides per les de Galícia i Astúries) indiquen "importants avenços cap a la vaga general i l'acció democràtica" i planteja "la necessitat d'examinar atentament aquestes experiències i estudiar la possibilitat de fer jornades de lluita d'àmbit local, provincial o de zona... arrelades en les plataformes unitàries de cada lloc, com l'Assemblea de Catalunya o les Juntes Democràtiques locals o provincials."

Després de considerar que la Junta Democràtica d'Espanya constitueix , per a les Comissions Obreres, "l'alternativa política més vàlida a nivell de l'Estat espanyol", la declaració insisteix sobre el paper que han de complir,en la situació actual, els mètodes legals i els extra-legals: "L'acció legal -diu- ha d'estar contínuament sostinguda per l'activitat extra-legal dels treballadors, de les seves organitzacions sindicals i de masses, de les Comissions Obreres, amb vistes a reforçar el màxim les seves conquestes legals i fer retrocedir encara més la legalitat franquista."

Vida del Partit

Ajut econòmic

Suma de les quantitats rebudes en concepte d'ajut al Partit i de la campanya dels 200 milions per a "Mundo Obrero" diari.

CLASSIFICACIÓ DE LES 20 PRIMERES ORGANITZACIONS AL 30 D'ABRIL DE 1975.

1. Tarragona	121.038	ptes.
2. Camp de l'Arpa	108.110	"
3. Santa Coloma de Gramenet	89.802	"
4. Grup Azteca	88.920	"
5. L'Hospitalet de Llobregat	79.151	"
6. Mataró	67.539	"
7. Sabadell	66.306	"
8. Horta	52.043	"
9. Eixampla	27.900	"
10. Badalona	27.261	"
11. Grup Bolívar	23.024	"
12. Terrassa	22.024	"
13. Sant Vicenç dels Horts	19.164	"
14. Cornellà-Sant Joan Despí	16.718	"
15. Gavà-Viladecans	16.577	"
16. Comarca 30	15.269	"
17. Sant Andreu	15.064	"
18. El Prat de Llobregat	14.486	"
19. Cèl.lula Democràcia	13.800	"
20. Comarca 20	11.434	"
Els donatius directes al C.C. totalitzen	245.291	"
Els lliuraments del Comitè de Barcelona i col.laboradors sumen	139.623	"

118 entitats barcelonines a favor del català i la democràcia

Amb l'entrevista d'una comissió representativa de 118 entitats barcelonines i l'alcalde de Barcelona, Masó, torna a saltar a l'actualitat el famós ple municipal del NO, del 4 de març de 1975.

La comissió va presentar el dia 27 de juny un ampli report -del qual s'ha fet profusament ressò la premsa legal- que conté, a més de l'historial de l'afer, uns "elements per a la normalització del català a l'escola" i una "proposta de línies d'actuació" per a l'Ajuntament de la ciutat.

El report conclou amb una "Carta oberta al Sr. Masó" que recull les reivindicacions principals, no sols les referents a la llengua, sinó també la dimissió dels 18 regidors del NO i la petició al batlle "que es pronunciï sobre la representativitat de les actuals corporacions i l'elecció democràtica dels ajuntaments com expressió de primer grau de control del poble sobre l'administració. A l'ensems que manifesti la seva posició sobre les institucions d'autogovern que haurien de gaudir els diversos pobles de l'Estat espanyol".

La maduresa i la responsabilitat cíviques que posa de manifest el report demostren que les associacions i entitats ciutadanes són un intermediari real entre poble i administració; però demostren també que són molt més: són un autèntic segon poder, articulat, representatiu, responsable, políticament viu. Són el gèrmen evident del poder democràtic que ha de substituir l'administració impopular, corrompuda i no representativa del franquisme.

Aquest fet torna a llençar la reivindicació de la dimissió dels 18, que cal impulsar amb tota energia fins a convertir-la en una victòria del poble barcelonf. D'altra banda, tots els ajuntaments de Catalunya tenen aquí un model i un estímul de cara a la batalla per a la normalització del català i la democratització de la vida municipal.

En Masó va intentar justificar el seu possibilisme invocant el fet que tampoc el Dr. Robert fou elegit democràticament com alcalde. La comissió li contestà, però, que el Dr. Robert s'havia guanyat l'afecte i la confiança del poble posant-se decididament al capdavant de les seves aspiracions. En Masó tindria per aquesta via una oportunitat de recuperar una part del seu prestigi perdut. Però, sigui com sigui, ja no és temps d'alcaldes designats: és temps d'una democratització radical dels municipis.

El 39 aniversari del PSUC

El proper dia 23 farà 39 anys que es va fundar, en plena sublevació feixista, el nostre Partit Socialista Unificat de Catalunya. Trenta-nou anys d'aspra lluita, de primer als fronts de batalla, en la clandestinitat després. Trenta-nou anys durant els quals, íntimament agermanats amb el Partit Comunista d'Espanya, hem anat creixent, perfeccionant-nos, guanyant influència i respecte entre el poble català.

Estem segurs que les nostres organitzacions celebraran com es mereix aquest 39 aniversari del PSUC. El celebraran, com altres cops, no d'una manera purament commemorativa entre els comunistes, sinó d'una manera oberta, entre les masses, com la nostra política i la nostra raó d'existir demanen.

I aquesta celebració ha de ser motiu d'examinar, per part de cada organització, per part de cada militant, el que s'ha fet en la "Promoció Llibertat", en l'ajut econòmic al Partit, en la col.laboració del PSUC a la campanya dels 200 milions per a "Mundo Obrero" diari, i d'aconseguir nous i espectaculars avenços en aquests objectius.

Portada del programa de la SETMANA DE CULTURA CATALANA celebrada a Mollet del Vallès que ha constituït una important manifestació de la nostra cultura.

LA LLIBERTAT DE PREMSA

L'allau de prohibicions i sancions de les darreres setmanes contra la premsa espanyola i els debats entorn de l'article 2 de la Llei de Premsa han replantejat amb una força nova el problema de la llibertat d'expressió. L'Associació de la Premsa de Barcelona es va pronunciar clarament, en la seva darrera Junta General, a favor de la llibertat d'informació enfront de tots els atacs del règim i per la creació d'una Comissió de Defensa professional. El malestar s'ha agreujat amb l'ajornament d'una nova junta general prevista per al 27 de juny, i ha dut a la dimissió de Wifred Espina de la junta directiva.

Tots aquests fets coincideixen amb un conjunt d'episodis lligats al problema de la llibertat de premsa a diversos països europeus, que situen el debat entorn de la qüestió a un nivell més general. Els casos de "República" a Portugal i "Le Figaro" a França han suscitat un interès renovat pel tema.I el mateix cas "Destino" posa damunt de la taula problemes similars.

L'aspiració tempestuosa i irreversible cap a la democràcia que travessa Espanya troba en la llibertat d'expressió i de premsa un objectiu fonamental. Els casos esmentats, però, fan formular nombrosos interrogants. Quina llibertat de premsa? Com entendre-la i com organitzar-la?

La democràcia política per la qual lluitem avui abolirà, en matèria periodística, la censura i totes les restricions, així com els privilegis polítics de què gaudeix la premsa del règim.Però no abolirà per ella mateixa els privilegis econòmics de la gran burgesia. És veritat que l'existència legal de partits polítics, sindicats i altres agrupacions permetran crear bases econòmiques per a mantenir diaris i periòdics independents del poder financer. Però també és veritat que en el món d'avui el sosteniment econòmic d'un periòdic -i sobretot d'un diari- és extraordinàriament onerós. La crisi de la premsa escrita durant els darrers 30 anys és ben reveladora. França, per exemple, ha passat de tenir 39 diaris nacionals en 1945 a tenir-ne 9 avui. En aquesta carrera competitiva, és evident que el capital monopolista està en posició privilegiada. La Unió Nacional de Sindicats de Periodistes de França, a propòsit dels intents de Robert Hersant -que fou col.laboracionista amb els nazis- de comprar "Le Figaro", ha dit: "El grup Hersant ens sembla perillós perquè està esdevenint un grup tentacular comparable al grup Springer d'Alemanya Federal; perillós per al pluralisme i la llibertat de premsa".

L'aspiració dels periodistes a un exercici digne i independent de la seva professió els ha portat sovint, els darrers anys, a enfrontar-se amb els empresaris o els poders públics (en el cas de la Ràdio i la Televisió estatals) quan uns o altres intenten interferir en la seva independència i convertir els periodistes en mercenaris o funcionaris de la ploma.Els comunistes hem de veure en aquests moviments una tendència prometedora que porta a replantejar sobre bases noves la funció de la premsa i la informació en la societat.

El socialisme, pel fet de socialitzar el capital monopolista, abolirà la causa principal que limita i distorsiona l'autèntica llibertat de premsa. Però la simple liquidació del poder del gran capital no és suficient per a implantar una forma nova, socialista, de la llibertat de premsa. En aquest terreny, per desgràcia, els règims socialistes existents no proporcionen cap model vàlid per a un país evolucionat i pluralista com és el nostre.

Seria idealista i utòpic definir a priori fórmules en el buit. Però per a nosaltres, comunistes catalans, el socialisme a casa nostra serà inseparable de la més àmplia llibertat de premsa i expressió per a tots els corrents polítics i ideològics, de la llibertat de crítica, de l'absència de censura. Qualsevol partit polític, qualsevol sindicat, associació,corporació, entitat cultural, etc., ha de gaudir de plena llibertat per a difondre les seves idees a través dels seus òrgans d'expressió propis. Al mateix temps, en els grans diaris informatius, a les emissores de ràdio, etc., caldria desenrotllar la línia marcada per les "societats de redactors", basada en la participació determinant dels equips redaccionals per a definir la línia informativa dels seus diaris, en una nova praxis periodística en què seria bàsica la dialèctica entre equips de redacció i públic lector.

Sense voler entrar en els detalls del cas "República", per a nosaltres és evident que un partit socialista ha de tenir perfecte dret als seus òrgans d'expressió propis, i que nosaltres, a casa nostra, defensarem aquest dret per a tothom. Per a nosaltres, les llibertats polítiques -i la de premsa n'és una de fonamental- són una garantia no sols contra la reacció feixista, sinó també contra les deformacions autoritàries del socialisme.

La nostra batalla avui, sota el franquisme, per la llibertat de premsa i el dret a la informació, és doncs la lluita per un dret que considerem una conquesta irrenunciable de la humanitat i que tota societat socialista ha de reconèixer i garantir si vol ser autènticament socialista.

Serrallonga

El Congrés en marxa

Entitats d'arreu del país no solament s'estan adherint al Congrés de Cultura Catalana sinó que manifesten llur propòsit de col.laborar activament en la seva realització creant secretariats o delegacions a diferents comarques i localitats. Així ho han expressat darrerament 14 entitats de Mollet del Vallès, 25 de Badalona i diverses entitats vigatanes.

Al mateix temps, s'està fent pressió sobre els ajuntaments i estaments oficials perquè facin pública la seva adhesió al Congrés -com ja ho ha fet l'ajuntament de Vic- i aconseguir d'aquesta manera la seva legalització formal, que faci més fàcil el treball ampli, obert i coordinat.

No ens cansarem de repetir la gran importància que té la descentralització del Congrés. Perquè aquest sigui efectiu i respongui a les necessitats del poble català i de la seva cultura cal que estengui el seu àmbit geogràfic i social; cal que entitats considerades com apolítiques o molt especialitzades s'uneixin a les entitats culturals i a les més reivindicatives en un front comú; cal aconseguir la incorporació d'estaments professionals, dels treballadors, de les associacions esportives, d'organismes oficials,de l'Església... En aquest sentit hi ha experiències molt vàlides: l'adhesió de la comissió deliberadora del conveni de la construcció, l'escrit de la Jove Cambra de Badalona demanant l'adhesió formal de l'ajuntament, la constitució d'un secretariat d'entitats a la comarca del Gironès, ultra les anteriorment mencionades.

Al mateix temps, si volem ser conseqüents, no podem pensar en una normalització de la nostra cultura si no partim de la normalització de la vida catalana en tots els seus ordres. No hi pot haver llibertat o normalització cultural sense una veritable democràcia. D'aquí que lluita per la cultura catalana i lluita per la democràcia sigui tot u. D'aquí, també, que preparar i desenvolupar el Congrés formi part de la preparació de l'acció democràtica nacional que ha de permetre a tot un poble recuperar la seva llibertat i reforçar la seva entitat nacional.

Les revetlles populars enguany

El Secretariat de l'Assemblea de Catalunya va fer públic el mes passat un document per mitjà del qual cridava el poble català a fer dels dies 22, 23 i 24 de juny unes diades d'informació i mobilització que signifiquessin la presència al carrer de l'Assemblea de Catalunya i l'expressió del sentiment popular que reclama les llibertats polítiques i nacionals. En el document es denunciava la brutalitat repressiva del règim al País Basc i es cridava a transformar el dia 24 en una jornada de solidaritat amb Euskadi, per l'aixecament de l'estat d'excepció i per les llibertats polítiques i nacionals del poble germà.

La coincidència d'aquesta crida i de la indignació popular contra l'estat d'excepció a Euskadi amb les dates tradicionals de Sant Joan i Sant Pere, han fet que les revetlles d'aquestes festes, que ja des de fa alguns anys esdevenien manifestacions populars per les reivindicacions dels pobles i dels barris, s'hagin convertit enguany, a més a més, en centres de solidaritat activa amb Euskadi i de denúncia de les barbaritats del franquisme contra el poble basc, com també en manifestacions de suport als punts del programa de l'Assemblea de Catalunya.

Cal dir que les autoritats franquistes han posat totes les dificultats que han pogut a la celebració de les revetlles populars. Malgrat tot, se n'han fet moltíssimes, a tot Catalunya. A pràcticament tots els barris de Barcelona, als de Terrassa, a Vic, a Mollet, a Sabadell, a Santa Coloma de Gramenet i a Badalona, a Sant Feliu de Llobregat, a Molins de Rei, a Viladecans, a l'Hospitalet de Llobregat. Aquestes són les dades procedents d'informacions directes que tenim, però, evidentment, ens en falten moltes d'altres indrets de Catalunya.

A pràcticament totes aquestes festes, populars de debò, s'han alçat banderes d'Euskadi, s'han fet mítings sobre la situació en aquell país i a Sant Feliu de Llobregat i a Molins de Rei, en les tradicionals fogueres, es van cremar sengles ninots vestits amb l'uniforme nazi, com a símbol de Franco i els seus ultres. També flamejaren moltes banderes catalanes.

A Terrassa les revetlles han estat emmarcades dins un programa, que ja arrenca del dia 13 de juny, d'actes diversos en solidaritat amb Euskadi. A Barcelona hi ha hagut manifestacions pels carrers i s'han col.locat algunes grans pancartes, per exemple la que va penjar del Corte Inglés, la de Meridiana, la de Valldaura.

Endemés, el dia 24 hi va haver concentracions i manifestacions, almenys, a Mataró, Granollers, Lleida i Arenys de Mar, seguint la crida de l'Assemblea de Catalunya i per les seves consignes.

Tots aquests actes, fets en un ambient de profunda germanor i amb una intenció col.lectiva clarament democràtica i de rebuig del règim franquista, són una mostra del sentiment del poble català, que permet de veure les grans possibilitats de mobilitzacions vastes, de caràcter unitari, que hem d'impulsar a tot arreu i per tots els mitjans, amb vistes a les grans accions de totes les nacions i pobles d'Espanya que acabaran amb la dictadura.

Morir a l'Àfrica

El 26 de juny va ser enterrat a Molins de Rei en Miquel Casanovas i Carbonell, veí d'aquesta vila. Feia el servei militar al Sàhara i li faltava poc més de mig mes per acabar-lo. Era un dels cinc militars espanyols que moriren el dia de Sant Joan per l'explosió d'una mina. La multitud que va assistir a l'enterrament, entre la qual hi havia alguns marroquins, expressava el dolor per la mort de l'amic, del company, del veí i, alhora, la inquietud per la situació a l'Àfrica, on altres xicots de Molins estan fent el servei.

En Miquel Casanovas no ha mort per la pàtria, com van dir els mentiders discursos de l'element oficial al cementiri. Ha mort, com els seus quatre companys i com altres morts a les colònies espanyoles a l'Àfrica aquests dies, víctima de la política colonial del govern franquista, que no té res a veure amb l'interès de la pàtria. Ben al contrari.

Pocs dies després de la mort d'en Miquel Casanovas i els altres quatre soldats, es produïen explosions a Ceuta i Melilla, amb tres morts i alguns ferits. La de Melilla podia haver estat una veritable catàstrofe perquè es va esdevenir prop de la "Shell", on hi ha dipòsits d'uns 40.000 litres de gasolina.

Entre la població espanyola de Ceuta i Melilla hi ha un clima d'inseguretat, de preocupació, de por. No es veu gens clar l'esdevenidor. L'actitud del govern franquista, en comptes de garantir la tranquil.litat i els béns dels espanyols que viuen en aquelles ciutats, els posa en perill. Aquesta actitud és contrària als interessos dels espanyols i a la sobirania dels pobles africans. La utilització que el franquisme fa de l'Exèrcit per mantenir la situació colonial és indigna i temerària. Tot exigeix acabar amb aquesta situació i amb aquests perills.

El que cal fer a l'Àfrica ho tenim ben clarament explicat els comunistes. Es de viva actualitat el paràgraf de la resolució política del VIII Congrés del Partit Comunista d'Espanya, que el PSUC va fer seva, que diu:

"Denunciem la política colonialista del franquisme i les seves maniobres per tal de prolongar la seva dominació sobre el mal anomenat Sàhara espanyol. El Partit Comunista exigeix la immediata retirada de les tropes espanyoles d'aquell territori i es pronuncia per la devolució al Marroc de Ceuta, Melilla, les illes Xafarines, el penyal de Vélez de la Gomera i Alhucemas, tot salvaguardant, per mitjà d'un acord amb el Marroc, els interessos legítims dels espanyols que hi resideixen."

Aquesta és la solució lògica, justa, sensata, que beneficia la pau i garanteix les bones relacions d'Espanya amb els pobles i estats de l'Àfrica. Que correspon a la simpatia del nostre poble envers l'alliberament dels qui estan sotmesos encara al jou colonial. Que allibera l'Exèrcit de la indignitat de fer d'opressor. Una solució bona per a tothom, llevat del reducte feixista que cada dia corre més pressa eliminar.

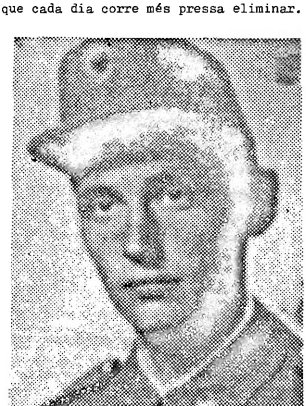

Miquel Casanovas, mort al Sàhara